

וקודם שהגיעו זמנים הללו מותר לשחוט ולאכול את הבהמות, אף על פי שעדיין לא עישרן, **דברי רבי עקיבא**.

בן עזאי אומר: הזמנים הם:

א. בעשרים ותשעה באדר, שהוא שבועיים קודם הפסח.

ומודה בן עזאי לרבי עקיבא שזמן התרומה הראשונה הוא חמשה עשר יום קודם הפסח, אלא שסבור הוא כי אדר לעולם חסר, ואין בו אלא כ"ט יום, וממילא לעולם ט"ו יום קודם הפסח הוא כ"ט באדר.

ואילו רבי עקיבא סובר שחודש אדר פעמים הוא מלא ופעמים הוא חסר, ולכן, זמן הגורן הוא פעמים בכ"ט אדר, ופעמים בל' אדר.

ולפיכך לא יכול היה ליתן תאריך קבוע.

ב. ובאחד בפיון, כיון שהטעם לתיקון ה"גרות" הוא כדי שיהיו בהמות מצויות לעולי רגלים.

כי לפני שתיקנו את תקנת הגרות, לא היה זמן קבוע לעשר את הבהמות, והיו משהים את בהמתם מלמוכרן, לפי שלא רצו למוכרן קודם שיעשרו אותן.

ומשתיקנו את זמני הגרות למעשר בהמה, בפרוס הרגל, יהיו בהמות מצויות אז, בזמן הרגל.

וכיון שאין הרבה בהמות הנולדות בין פסח לעצרת, שזמן קצר הוא, לפיכך אם היה מתוקן זמן הגורן שבועיים קודם עצרת, היו כלות הבהמות עוד לפני החג.⁽⁴⁴⁾

ואף שגם אם עדיין לא תרמו הרחוקים שקליהם נחשב הקרבן שבא גם משקליהם, שהרי תורמין גם על סמך השקלים העתידיים ליגבות [פ"ב משנה ד], מכל מקום רצו בכל מה דאפשר שיבואו הקרבנות משקליהם עצמם, תפארת ישראל].

והמשנה מפרשת באילו ג' זמנים עושים זאת:

בשלושה פרקים [זמנים] **בשנה תורמין את הלשכה**, להוציא כסף מן הלשכה, וליתנו בקופות, שיקחו משם קרבנות ציבור.

א. בפרוס הפסח. דהיינו חמשה עשר יום קודם הפסח [והגמרא מפרשת מדוע ט"ו יום קודם לחג הפסח נקרא "פרוס הפסח"].

ב. בפרוס העצרת, דהיינו חמשה עשר יום קודם לחג השבועות.

ג. ובפרוס החג, דהיינו חמשה עשר יום קודם לחג הסוכות.

ואותן שלשה זמנים הם גם הזמנים הקובעים ל"גרות" של מעשר בהמה.

כי כמו בתבואה, משעה שנאספה התבואה בגורן היא נאסרת באכילה עד שיפרישו ממנה מעשר, כמו כן משיגיעו אותם זמנים, נחשבות הבהמות כאילו נעשו "גורן", ואסורות באכילה עד שיפרישו מהם מעשר בהמה.

[מעבירין הבהמות דרך פתח ומונה אותן מאחד עד עשר, והעשירי צובעו בפס אדום, והוא מעשר בהמה].

44. ואף שיכול לעשר קודם זמן הגורן ולשחוט ולאכול, מכל מקום כיון שקבעו חכמים זמן גורן